

OPINIA PRAWNA

dotycząca projektu ustawy o zmianie ustawy o odpadach, ustawy o opakowaniach i odpadach opakowaniowych, ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej i depozytowej, oraz ustawy o wprowadzeniu ustawy Prawo ochrony środowiska, ustawy o odpadach oraz o zmianie niektórych ustaw (druk sejmowy nr 732)

Przedstawiony projekt wprowadza szereg zmian do wskazanych ustaw, w większości mających charakter techniczny w tym sensie, że zmierzają one do wyeliminowania określonych wątpliwości pojawiających się w toku interpretacji i stosowania przepisów tychże ustaw, bądź też wprowadzających zmiany w terminach realizacji określonych obowiązków. Te ostatnie związane są głównie z doprecyzowaniem okresów implementacji niektórych z przepisów prawa wspólnotowego. Proponowane zmiany są w większości uzasadnione i nie budzą istotniejszych wątpliwości. Ich analiza została dokonana w odniesieniu do poszczególnych artykułów ustawy i zawartych w nich punktów zmieniających określone przepisy.

Art.1 (zmiany dokonywane w ustawie o odpadach z kwietnia 2001 r.).

Pkt.1.

Zmiana dotyczy treści delegacji ustawowej dla ministra, ma jednak dość daleko idące konsekwencje. Po pierwsze w delegacji odchodzi się od pojęcia „metodyka referencyjna”, mającego określone znaczenie w oparciu o art.12 ustawy z 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska¹. Metodyka referencyjna jest rozumiana jako obowiązkowa, uniwersalna metoda prowadzenia określonych badań czy sprawdzeń, umożliwiająca porównywalność ich wyników. Pojawia się wobec tego pytanie, czy odejście jest zamierzone i czym warunkowane? Uzasadnienie do projektu do tej wątpliwości się nie odnosi.

Druga uwaga wydaje się ważniejsza, bowiem jedna z zaproponowanych zmian dość głęboko ingeruje w podstawowe założenia przedmiotowej ustawy, związane z pojęciem odpadów niebezpiecznych. Według aktualnej konstrukcji odpadem niebezpiecznym jest odpad, uznany za taki przez ministra (poprzez wskazanie go w katalogu odpadów). W sposób indywidualny jest możliwe wykazanie, że konkretny odpad nie jest odpadem niebezpiecznym, gdyż nie posiada określonych cech czy właściwości. Konstrukcja wydaje się prawidłowa, bowiem pozwala na jednoznaczne klasyfikowanie odpadów jako niebezpiecznych i tylko w drodze wyjątku wyłączenie określonego odpadu z tej kategorii. W proponowanej zmianie natomiast minister m.in. będzie ustalał w drodze rozporządzenia „warunki, w których uznaje się, że odpady posiadają właściwości wymienione w załączniku nr 4”. Konsekwencją jest

¹ - dalej określana skrótem P.o.ś.;

praktycznie indywidualizacja decyzji o zaliczeniu odpadu do kategorii odpadów niebezpiecznych. Pojawia się od razu pytanie, kto będzie dokonywał oceny zaistnienia takich warunków? Jeżeli posiadacz, to oczywiście pojawia się niebezpieczeństwo dążenia do maksymalnie możliwego ograniczenia ilości posiadanych przez niego odpadów do tej właśnie kategorii, bo przecież główną ideą jej wyodrębnienia jest sprawowanie szczególnego nadzoru nad gospodarowaniem tymi odpadami. Rozwiązanie takie wydaje się być także sprzeczne z konstrukcją definicji odpadów niebezpiecznych, zawartej w art.1 pkt.4 dyrektywy nr 91/689 w sprawie odpadów niebezpiecznych.

Pkt.2.

Proponowana zmiana ma charakter głównie stylistyczny, wydaje się uzasadniona.

Pkt.3.

Zmiana polega na doprecyzowaniu przepisów dotyczących decyzji zezwalającej na unieszkodliwienie odpadów z pominięciem obowiązku dokonywania tego w specjalnych urządzeniach. Doprecyzowanie związane jest z ustaleniem wymagań, jakim powinien odpowiadać wniosek o wydanie takiej decyzji, dotychczas przepisy takich wymagań nie ustalały. Zmiana wydaje się uzasadniona, warto byłoby może uzupełnić przepisy dotyczące decyzji o ustalenie maksymalnego okresu jej ważności, podobnie jak to jest przy innych decyzjach przewidywanych w ustawie.

Pkt.4.

Celem zmiany jest uzupełnienie postanowień dotyczących krajowego planu gospodarki odpadami o wskazanie źródeł finansowania przedsięwzięć, w takim planie ujętych. Wprowadzenie przepisu jest celowe, jednak dla wskazania źródeł finansowania używa on dość ogólnego określenia, mogącego budzić wątpliwości. Chodzi w nim bowiem o finansowanie przedsięwzięć o znaczeniu ogólnokrajowym, ale źródłem finansowania mają być „środki publiczne”. Termin ten, w rozumieniu ustawy z 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych, oznacza także środki będące w dyspozycji samorządu terytorialnego. Pojawia się więc tu wątpliwość, czy przedsięwzięcia o znaczeniu ogólnokrajowym powinny być finansowane ze środków samorządów lokalnych? Proponowany przepis takie założenie w domyśle przyjmuje.

Pkt.5.

Zmiana wiąże się z poprzednią i powoduje taką samą wątpliwość, nieco jeszcze wzmocnioną. Upoważnienie faktycznie daje bowiem ministrowi prawo ingerencji w wydatkowanie środków, którymi dysponują podmioty od niego formalnie niezależne (wskazywane samorządy, także Narodowy Fundusz). Ustalając sposób finansowania przedsięwzięć miałby możliwość korzystania ze wszystkich środków publicznych. Wydaje się to wątpliwe także z punktu widzenia zgodności z Konstytucją.

Pkt.6.

Proponowana zmiana nieco porządkuje przepis, wydaje się pożyteczna, chociaż moim zdaniem nie jest niezbędna – poprawna interpretacja obowiązującego przepisu daje taki sam efekt (dotyczy to głównie związania obowiązku uzyskania pozwolenia z prowadzeniem instalacji).

Niejasna wydaje się natomiast być treść proponowanego przepisu ust.3 – z jednej strony w ust.2 stwierdza się, że pozwolenie jest wymagane przy wytwarzaniu co najmniej określonej ilości odpadów, z drugiej natomiast ust.2 stwierdza, że pozwolenie obejmuje każdą ilość wytwarzanych odpadów. Czy chodziło o to, że jeżeli ktoś przekracza granicę w jednej z grup, to pozwolenie obejmuje już wszystkie odpady przez niego wytwarzane?

Pkt.7.

Zmiana proponuje skrócenie terminu wyprzedzającego złożenie informacji, wydaje się to uzasadnione.

Pierwsze słowo w proponowanym przepisie powinno chyba być użyte w liczbie pojedynczej.

Pkt.8

Zmiana ma charakter porządkujący, wydaje się przydatna. Dlaczego jednak w przepisie nie mówi się o przekazaniu kopii decyzji, jak w innych podobnych (np. art.1 pkt.10c w tym samym projekcie)?

Pkt.9.

Zmiana jest uzasadniona, wynika z dostosowywania do zmienionych regulacji wspólnotowych, wiąże się z innymi (np. pkt.17).

Pkt.10.

Zmiana dotycząca ust.4 i 4a ma charakter formalny, moim zdaniem wydanie odrębnych rozporządzeń byłoby możliwe i w oparciu o obecną treść art.33 ust.4.

Dodanie ust.5a-5c ma charakter porządkujący, jest uzasadnione.

Pkt.11.

Zmiana polega na poszerzeniu wykazu organów mających dostęp do wojewódzkiej bazy danych o odpadach o Głównego Inspektora Ochrony środowiska, jest to zasadne.

Pkt.12.

Zmiany są związane z dopuszczeniem stosowania wobec olejów odpadowych także innych procesów odzysku, nie tylko odzysku energii. Zmiana wydaje się być uzasadniona.

Pkt.13.

Zmiana ma charakter formalny, jest uzasadniona.

Pkt.14.

Zmiana uzupełnia wykaz zużytych baterii podlegających przepisom ustawy, z formalnoprawnego punktu widzenia jest obojętna (nie zmienia konstrukcji przepisu). Poszerzenie ma znaczenie dla prowadzonej polityki postępowania z odpadami.

Pkt.15 - 17.

Proponowane w pkt.15 i 16 zmiany upraszczają konstrukcję przepisów, usuwają ewentualne wątpliwości, są wobec powyższego uzasadnione. Zmiana z pkt.17 jest konsekwencją dwóch poprzednich.

Pkt.18.

Zmiany proponowane w art.49 ust.1 i ust.7 poszerzają podmiotowy zakres obowiązku, są uzasadnione dostosowywaniem do zmienionych przepisów wspólnotowych.

Pkt.19.

Zmiana zawęża zakaz składowania odpadów medycznych i weterynaryjnych do odpadów niebezpiecznych, nie zmienia konstrukcji przepisu, więc z formalnoprawnego punktu widzenia jest obojętna.; do oceny pozostaje jej zasadność merytoryczna.

Pkt.20.

Proponowane zmiany upraszczają przepisy w ten sposób, iż w ust.2 rezygnują z dodatkowych kryteriów oceny dopuszczalności składowania odpadów, w kolejnych natomiast dwóch wykreślają obowiązek uzyskiwania odrębnej zgody na składowanie odpadów niebezpiecznych na wydzielonych częściach innych składowisk. Zmiana ust.2 ma znaczenie głównie merytoryczne i z tego punktu

widzenia powinna być oceniona przez specjalistów – czy rezygnacja nie będzie powodowała negatywnych konsekwencji dla człowieka lub środowiska? Zmiany w ust.3-4 w konsekwencji zmieniają zakres podmiotowy obowiązków z przepisów posiadających – zamiast wytwórcy odpadów obowiązkami będzie obciążony zarządzający składowiskiem. Zmiana wydaje się uzasadniona, zgodna jest z ogólną koncepcją i rozdziału i całej ustawy (odpowiada za odpady ich aktualny posiadacz).

Pkt.21.

Projekt zmiany ma charakter uściślający, jednak propozycja przepisu jest chyba zbyt rozbudowana i przez to niejasna. Proponowałbym zmienioną redakcję, polegającą na rozbiciu treści na dwa zdania –

„7. Odbiór odpadów przekazywanych do urzędzeń odbiorczych w portach morskich, rzecznych i lotniczych, powstałych w trakcie normalnej eksploatacji statków morskich i żeglugi śródlądowej oraz statków powietrznych, a także pochodzących ze sztucznych wysp, konstrukcji i urzędzeń o polskiej przynależności oraz z polskich stacji badawczych w Arktyce i Antarktyce, nie podlega ograniczeniom, o których mowa w ust.1, 5 i 6. Przez normalną eksploatację statku rozumie się eksploatację związaną z utrzymaniem wymaganego przepisami stanu technicznego oraz porządku i czystości, z uwzględnieniem usuwania zanieczyszczeń (odpadów i ścieków) w trybie swobodnego obrotu w rozumieniu przepisów celnych, z wyłączeniem działań i czynności wynikających z prowadzonej przy użyciu statku działalności handlowej i usługowej.”

 Nie budzą zastrzeżeń poprawki zaproponowane w pkt. b i c.

Pkt.22.

Proponowane zmiany w treści załącznika nr 4 związane są z koniecznością uwzględnienia obowiązującej nomenklatury, powiązane są też z ustawą o substancjach i preparatach chemicznych; od strony formalnoprawnej propozycja nie budzi wątpliwości, podobnie jak kwestia doprecyzowania tytułu załącznika nr 5.

Art.2 (zmiany dokonywane w ustawie o opakowaniach).

Pkt.1.

Według uzasadnienia celem zmiany jest doprecyzowanie zawartego w przepisie upoważnienia do wydania aktu wykonawczego. Zmiana polega na rezygnacji z ustalenia dla potrzeb badania zawartości wskazanych substancji metodyki referencyjnej, tym samym odejścia od ogólnych założeń przyjętych w ustawie P.o.ś. Argument o doprecyzowaniu w ten sposób treści upoważnienia nie wydaje się być do końca przekonującym.

Pkt.2, pkt. 6 - 8.

Proponowana zmiana jest potrzebna, pozwala na doprecyzowanie przepisu, a tym samym obowiązków kierowanych do wskazanych w nim podmiotów. Chyba jednak nie uwzględniono jej konsekwencji w innych przepisach. Wynika to z faktu, że art.10 ust.1 w nowej wersji będzie dotyczył dwóch grup substancji – wskazanych substancji chemicznych oraz wskazanych środków ochrony roślin. Inne związane z nim przepisy (art.16 ust.3, art.23, 24, 25) odnoszą się w nowej wersji już tylko do substancji chemicznych, wypadają z nich środki ochrony roślin. Nie sądzę, żeby był to zabieg celowy, należałoby wobec tego przekonstruować poprawki zawarte w pkt. 6 – 8. Zmiana powinna polegać nie tylko na skreśleniu wskazanych słów ale także na dodaniu, w ich miejsce, użytych w odpowiednich przypadkach słów „oraz środków ochrony roślin, o których mowa w art.10 ust.1” – to dotyczy poprawek zawartych w pkt. 7 i 8. Natomiast w poprawce z pkt. 6 należałoby dodać do art.16 ust.1, ust.2 i ust.3 po słowach „substancji chemicznych” słowa „oraz środków ochrony roślin”.

Pkt.3.

Zmiana ma charakter uściślający, należy ją ocenić pozytywnie. W związku jednak z uwagami podniesionymi wyżej należałoby zaproponować podobne uzupełnienie także w art.11 ust.1 i 2 – po słowach „substancji chemicznych” należałoby dodać słowa „oraz środków ochrony roślin”.

Pkt.4.

Proponowana zmiana ma istotne uwarunkowania praktyczne, wskazane w uzasadnieniu, z tego punktu widzenia należy ją ocenić pozytywnie.

Pkt.5.

Proponowany przepis rozbudowuje obowiązki wynikające z ustawy w odniesieniu do opakowań wielokrotnego użytku, usuwając równocześnie pewną lukę w regulacji. Zmiana jest uzasadniona.

Art.3 (zmiany dokonywane w ustawie o obowiązkach przedsiębiorców).

Pkt.1 i 2, pkt. 3b, pkt. 10 – 15.

Wszystkie proponowane zmiany mają charakter uściślający, usuwają wątpliwości powstające na gruncie interpretacji obowiązujących przepisów, należy je ocenić pozytywnie.

Pkt.3a, pkt.7

Zmiany dokonują przeniesienia kompetencji do wydania aktów wykonawczych z Rady Ministrów na wskazanych ministrów, od strony formalnoprawnej są obojętne. W odniesieniu do pkt.7 można jednak podnieść wątpliwość związaną z faktem, że ustalanie stawek opłat we wszystkich innych aktach generalnie zlecane jest Radzie Ministrów, nie ministrom, tu wprowadzany jest wyjątek. Czym się dla przykładu różni ustalenie stawki opłaty za korzystanie ze środowiska od ustalenia stawki opłaty produktowej?

Pkt.3c.

Proponowane przepisy mają usunąć wątpliwości pojawiające się w trakcie interpretacji i stosowania przepisów obecnych i z tego punktu widzenia patrząc są niewątpliwie potrzebne. Wątpliwości budzi jednak treść ust.11a. Czytając bowiem ten przepis oddzielnie może się wydawać, że jego ideą jest wyłączenie z ustalanego poziomu odzysku i recyklingu wyeksportowanych produktów i produktów w opakowaniach, nawet jeżeli nie dokonuje tego eksportu ich wytwórca (według przepisu eksport tych produktów uwzględnia się przy obliczaniu poziomów odzysku lub recyklingu). Jest to o tyle zgodne z duchem ustawy, że produkty wyeksportowane po ich przeistoczeniu się w odpady nie obciążają naszego bilansu odpadów, nie są zagospodarowywane w Polsce. Jeżeli jednak zwróci się uwagę na obowiązujący już ust.11, to przy podobnym jego sensie użyte zostało sformułowanie inne – produktów stanowiących części składowe towarów wyeksportowanych nie uwzględnia się przy obliczaniu poziomu odzysku lub recyklingu. W konsekwencji powstaje dysonans pomiędzy oboma przepisami i wątpliwość, o co w nich faktycznie chodzi?

Sądzę, że dla usunięcia takich wątpliwości trzeba byłoby wyraźnie zapisać, co się wlicza a co nie do obowiązującego poziomu odzysku.

Pkt.4.

Proponowane zmiany dotyczą sprecyzowania przepisów, budzących obecnie wątpliwości, wiążą się także z innymi wprowadzanymi zmianami. Należy uznać je za potrzebne.

Pkt.5.

Propozycja dotyczy istotnej kwestii prowadzenia ewidencji, pozwalającej na ocenę wykonywania

obowiązków nakładanych ustawą. Dotychczasowe rozwiązania nie precyzują zasad prowadzenia takiej ewidencji, w szczególności w kontekście wykazania, że określone ilości odpadów zostały poddane recyklingowi. Proponowany przepis ust.1b jednak wszystkich wątpliwości nie usuwa. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy przedsiębiorca zobowiązany do osiągnięcia poziomu recyklingu nie przekazuje odpadów bezpośrednio do tzw. recyklera, ale to przekazanie następuje poprzez pośrednika (bądź nawet pośredników). Jak wówczas powinien wyglądać przepływ dokumentów? W jaki sposób przedsiębiorca może udowodnić, że wykonał swój obowiązek (to jego odpady trafiły do recyklingu)?

Pkt.6.

Zmiana precyzuje przepis, należy ją uznać za uzasadnioną.

Pkt.8 i 9.

Proponowane przedłużenie terminów urealnia możliwość wykonywania obowiązków, jest uzasadnione.

Pkt.16 – 18.

Zmiany wprowadzane w załącznikach usuwają pojawiające się wątpliwości, wydają się być uzasadnione. Zmiana w załączniku nr 1 nieco jednak utrudni ocenę, czy dany typ opakowania podlega przepisom ustawy w tym sensie, że wymaga indywidualnego spojrzenia na każdy rodzaj opakowania. Przy odwoływaniu się do symbolu PKWiU sprawa była prostsza, chociaż wówczas mogły pojawiać się opakowania nie objęte taką klasyfikacją.

Art.4 (zmiany dokonywane w ustawie wprowadzającej).

Pkt.1.

Proponowana zmiana nie wydaje się uzasadniona z punktu widzenia uwzględnienia obowiązku zgodności z przepisami wspólnotowymi. Jej sensem jest tylko uproszczenie pracy organów administracji, które rzeczywiście zostały obciążone znacznymi obowiązkami związanymi z koniecznością odpowiedniego przygotowania dokumentów przewidzianych do udostępniania. Przepisy wspólnotowe natomiast nie przewidują tego rodzaju ograniczeń dostępu do informacji – dostępne mają być tylko nowe informacje, stare (przed wejścia w życie obowiązku udostępnienia) już nie.

Sądzę, że ewentualnym lepszym rozwiązaniem byłoby ustalenie harmonogramu przygotowywania do udostępnienia starszych dokumentów.

Pkt.2.

Proponowane uzupełnienia usuwają artykułowane obecnie wątpliwości, są potrzebne.

Pkt.3 - 6.

Proponowane zmiany przedłużają terminy wykonania określonych obowiązków, ich głównym uzasadnieniem jest uwzględnienie założeń przyjętych w ustaleniach negocjacyjnych z Unią Europejską. Należy jedynie mieć nadzieję, że tego typu nowelizacje nie staną się stałą praktyką – z chwilą zagrożenia wykonania obowiązku w ustalonym terminie po prostu termin ten się przedłuża.

Pkt.7.

Propozycja wypełnia istniejącą lukę prawną, jest uzasadniona. jeżeli jednak ustawa nowelizacyjna wejdzie w życie później, niż 30 września, przepis będzie działał wstecz. Być może więc lepiej byłoby powiązać termin wygaśnięcia decyzji z momentem wejścia w życie ustawy nowelizującej.

Pkt.8.

Zmiana terminu wynika z ustaleń negocjacyjnych, jest uzasadniona.

Pkt.9.

Propozycja wypełnia hipotetyczną lukę w przepisach, jest przydatna (moim zdaniem jednak taką lukę można byłoby usunąć także w drodze wykładni, bez zmiany przepisów).

Pkt.10 i 11.

Zmiany są konsekwencją zmiany przepisów wspólnotowych, powiązane są z odpowiednimi zmianami w ustawie o odpadach, wobec powyższego są uzasadnione.

Pkt.12.

Zmiana jest związana ze zmianami wprowadzanymi w punktach 10 – 11, równocześnie usuwa pewną niekonsekwencję przepisów. Przepis jest jednak sformułowany w trochę dziwny sposób, chyba dla uniknięcia wrażenia, że działa wstecz. Jednak faktycznie takie działanie będzie miało i tak miejsce. Można przepis byłoby zapisać np. następująco –
„2. Ograniczenia, o których mowa w art.29 ust.2 i art.53 ust.5 pkt.1 ustawy o odpadach, obowiązują od dnia 1 lipca 2004 r.”

Pkt.13.

Propozycja jest bardzo ważna, usuwa istotną lukę związaną z nieprecyzyjnym sformułowaniem poprzedniej (sprzed 1 października 2001 r.) wersji odpowiednich przepisów ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Proponowana zmiana powinna więc zostać przyjęta.

Art.5 (zmiany dokonywane w ustawie o utrzymaniu czystości).**Pkt.1.**

Propozycja obu zmian jest sensowna, daje możliwość dopasowywania rozwiązań dla potrzeb konkretnej gminy (ust.1a) i usuwa nieuzasadnione zróżnicowanie sytuacji prawnej różnych podmiotów (skreślenie ust.5).

Pkt.2.

Propozycja polega na rezygnacji z wymogu wprowadzania nowego systemu organizowania utrzymania czystości i porządku na terenie gminy, w tym obciążenia mieszkańców opłatą za określone usługi, poprzez referendum gminne. Jest to bardzo kontrowersyjny pomysł. Rezygnacja z przeprowadzenia referendum, czyli zapytania zainteresowanych mieszkańców gminy o preferencje, co do rodzaju obciążających ich obowiązków i zastąpienie takiego zapytania decyzją podejmowaną za nich przez radę gminy powoduje, że obowiązek opłatowy wynikać będzie właśnie z takiej uchwały, a nie z ustawy. Nie wydaje się to zgodne z art.217 Konstytucji RP. Podkreślić także należy, że ustawa nie będzie wówczas praktycznie dawała żadnych możliwości sprawdzenia przez zainteresowanych zrealizowania wytycznych dotyczących sposobu wyliczenia takiej opłaty, uchwała będzie więc w tym zakresie miała daleko posunięty charakter uznaniowy. Te wytyczne w dotychczasowej wersji mogą natomiast być sprawdzone poprzez ideę samej instytucji referendum - wynika z niej konieczność przedstawienia, dla uzyskania zgody, odpowiednio umotywowanej propozycji. Proponowana wysokość opłaty jest wówczas niejako zatwierdzana przez zainteresowanych.

Wprowadzenie do art.6a instytucji referendum miało jednak także na względzie jeszcze i inne cele. Zorganizowanie, przeprowadzenie i pozytywne zakończenie referendum wymaga odpowiedniego przygotowania takiej akcji, czyli w tym przypadku przemyślenia koncepcji nowego systemu, odpowiedniego przygotowania go, umotywowania i wyjaśnienia zainteresowanym korzyści, jakie miałby przynieść. Zapobiega to więc zmianom podejmowanym pochopnie, wprowadzającym więcej strat niż korzyści. Zlikwidowanie instytucji referendum daje znacznie większą swobodę działania organów gminy, dla nich niewątpliwie ważną, jednak narażoną na pewien koniunkturalizm i poszukiwanie doraźnych,

krótkofalowych korzyści, często powiązanych z realizacją celów politycznych. Dla osiągnięcia natomiast długofalowych celów środowiskowych, w tak ciągle zaniedbanej dziedzinie, nie jest to rozwiązanie korzystne.

Wydaje się więc, że przyjęcie propozycji przyniesie więcej strat, niż korzyści, nie byłoby wobec tego uzasadnione.

Pkt.3.

Propozycja jest wątpliwa, sensem obecnego przepisu jest usunięcie dublowania nadzoru nad funkcjonowaniem takiej spółki. Nadzór nad działalnością spółki gminnej może być sprawowany poprzez założenia przyjęte w kodeksie spółek handlowych i ustawie o gospodarce komunalnej. Szczególnie jest to widoczne w jednoosobowych spółkach jednostek samorządu terytorialnego, gdzie funkcję zgromadzenia wspólników (walnego zgromadzenia) pełnią zarządy tych jednostek samorządu terytorialnego. W konsekwencji, po przyjęciu proponowanej zmiany, zarząd sam dla siebie będzie ustalał warunki prowadzenia działalności a wójt będzie na taką działalność zezwalał.

Sądzę, że propozycja zmiany jest niecelowa.

Art.6 (zmiany dokonywane w ustawie o azbeście).

Propozycje zmian nie budzą wątpliwości, są uzasadnione.

Art.7 (zmiany dokonywane w ustawie o opłacie skarbowej).

Propozycje są uzasadnione, usuwają pewne luki i wątpliwości. Brakuje natomiast w sposób wyraźny zmiany dotyczącej zezwoleń na prowadzenie działań związanych z gospodarowaniem odpadami – moim zdaniem takie decyzje powinny być traktowane podobnie jak pozwolenia emisyjne, których dotyczy pkt.47c załącznika do ustawy. Nie jest dostatecznie jasne, czy zezwolenia te mieszczą się w pkt.48, czyli czy mają charakter zezwoleń na prowadzenie działalności gospodarczej.

Art.8 – 10.

Propozycje przepisów nie budzą wątpliwości.

Sporządził: prof. dr hab. Marek Górski

Za zgodność:
Alina Zawojcka